

Vredništvo:
na Travniku št. 277. l. nadstr. (ono
skrb. tudi za razpošiljanje lista).
Prejemajo se za plačilo vsakorš-
na oznanila tudi v neslovenskem
jeziku.
Plača se za vsako natisno vrsto
8 kr., če se oznanilo samo
enkrat natisne, če dvakrat, 8
kr., če trikrat, 10 kr. a. v. —
Povrh tega še vsak krat 30
kr. za štampelj.

DOMOVINA.

L I S T

Izhaja vsak petek.

Naročilna in poštnina vrednata
za celo leto 2 gold., za pol leta
1 gold.

Naročilna pisma in reklamacije
naj se pošljajo vredništvu.

Posamni listi se prodajajo v
Gorici pri bukvarji g. Šoharji
na Travniku po 4 soldo.

posebno za primorsko-deželne, pa tudi sploh slovenske zadeve.

Na

„D o m o v i n a“

za drugo polletje 1867

Naj blagovolijo naročiti se tisti čb. naročniki, kateri so samo za prvo polovico tega leta naročnino poslali. Ogla-
sajo naj se pa brž ko morejo, da bomo vedeli, koliko iztisov dati natisniti in da ne bo zmešnjav pri razpoši-
ljanju. — Ako novi naročniki tudi dosedanjih listov žele, imamo še vseh po nekoliko, razun tretjega. —

„Dom“ velja (za vse naročnike enako) en goldinar a. v. za pol leta. [Nasi ne radi, prejmemo ven-
dar tudi naročnino za četrt leta (50 soldov)].

Za naročilne liste morajo naročniki poštnino sami plačati.

Mestni naročniki odrajtajo naročnino lahko tudi v g. K. Šoharjevi bukvarnici ali pa g. Štef. Bitežnik-u.

— Pisma naročilna pa in vsakoršni drugi listi naj se adresujejo na vredništvo „Dom.“

Vredništvo „Dom.“

OGERSKO KRONANJE.

III.

Po maši se je vzdignila (peš) procesija v bližnjo
vojaško cerkev; ulica je bila z priprogami v ogerskih
barvah pogrnjena; cesar je imel krono na glavi in je
bil s plaščem sv. Št. ogrnjen. — Zadnji je pa jezdit
ogerski finančni minister, kateri je motal po stari nava-
di zlaté in sreberne denarje med ljudi. Za denarje in
za priproge so se ljudje kaj borili, se ve da. — Ce-
sarica se je odpeljala med tem domú, in je prišla še
le potle nazaj gledat, ko je cesar na odru v Peštu pri-
segaval in na griču znane štiri mahljeje opravljal. —
V krasno olepšani vojaški (franciškanski) cerkvi je bi-
la po starem šega povitezovanja (Ritterschlag). Cesar
sede namreč na tron (na ev. str. alt.) in potem ko je
palico in jabelko odložil, izdere meč ter takne ž njim
3 krat vsacega „zlatega“ viteza na ramenu. Ko je bi-
lo to opravljeno, je zajterkovalo Nj. vel. v sakristiji in
med tim se je vredil sprevod za proti Peštu, kjer so se
imele opraviti v poslednjem listu popisane šege.

Kakor hitro je prišel sprevod v grad v Budo na-
zaj, bil je že pripravljen navidezni obed. Nj. veličanstvo
cesar s krono na glavi in s plaščem sv. Štefana ogr-
njen in prsv. cesarica tudi z rodbinsko krono na glavi
prideta vsak s svojim spremstvom iz notranjih sob v
obednico, kjer ju že drugi velikaši vsak na odločenem
mestu stoje čakajo. Preden pa veličanstvi sedete, si roko
umijete; tako tudi po obedu; obakrat jima strežejo naj
viši dvorniki in velikaši. Primas moli zdaj mizno moli-
tev. Jedi nosijo na mizo velikaši. Pri tem obedu pa ni-
kdo nič ne je; samo eno napitnico izreče cesar. Med
obedom pečejo za ljudstvo na nekem travniku blizo
Bude cele volé po stari navadi; od teh volov prinesejo
tudi en kos na cesarjevo mizo.

Ogerska dežela je podarila Nju veličanstvoma v
spomin kronanja vsakemu 50.000 cekinov; cesar in ce-
sarica pa sta odmenila ta dar za vdove in sirote tako
imenovanih honvedov t. j. tistih vojakov, ki so leta
1848 in 1849 za ogerske postave 48. leta (ki jih je ce-
sar letos zopet z nekaterimi premembami odobril) zoper
dunajsko vlado bojevali. S tim velikodušnim dejanjem
in pa s tim, da je Nj. vel. vse, ki so se tistih let zoper
cesarsko rodovino in vlado pregrešili, pomiloštil, je zdaj
vse, kar se je ob ogerskem puntu l. 1848 in 49 godilo,
pozabljeno in poravnano. Cesar in Ogersko sta si prijatla.

Se naj ob kratkem omenimo, da naslednje (bin-
koštne) dni ste se sesterski mesti Buda-Pešt v rajskem
veselju topili. Mesti vsak večer razsvetljeni, ljudskih ve-
selic brez konca in kraja; slovesni obedi velikašev in
deželnih zbornikov itd. itd. Naj pomenljivejše pa je to,
da so po stari šegi vsi rokodelski stanovi svoje čedno
okinčane izdelke veličanstvoma v slovesnih sprevodih
v dar prinašali, p. peki svoje pečenine, mesarji ovon-
čane teleta itd. —

Vse svetinje, s katerim se je cesar venčal, so bile
na vinkoščno nedeljo v farni cerkvi v Budi na ogled
izpostavljene. —

To so površno popisane šege in svečanosti ogersk.
kronanja o vinkoštih 1867, ktere so samo na sebi
— ne gledé na politiko, ktera se na Dunaji ali v Pe-
štu kuje — nekaj veličastnega, ginljivega, visoko po-
menljivega. Da si nismo prijatli madžjarizmu in politi-
ki madžjaraki, vendar ne moremo si kaj, da bi origi-
nalnemu temu narodu k globokovérskim in vitežkim nje-
govim šegam in vdanosti njegovi do staročastitljivih do-
tičnih zročil pristréno ne častitali.

Druzega zdaj ne želimo, ko še to dočakati, da bi
se vsó tiste neugodne razmere, ki so budensko sveča-
nost kalile, cesarju, vladi in narodom v korist in zado-
voljnost kmalu poravnale! Fiat!

DOPISI.

Iz tomlinskih hribov. — X — Ni ga gotovo razun cerkve svetejšega kraja v soseski ko pokopališče; po pravici mu Nemoi in Lahi „njiva božja“ pravijo; Slovenci pa v nekterih krajih „žegon“, t. j. blagoslovljen kraj. Razumé se torej samo po sebi, da se mora temu kraju spodobna čast izkazovati in da, če se, kakor si bodi, pokopališče, kot blagoslovljeno mesto, oskrnuje, je to ne le samo na sebi gnjusoba, temuč kaže se, da ljudje, ki tega kraja ne spoštujejo, tudi za svoje lastne rajnce nič ne marajo. In to je zopet tista grda surovost, o kateri je „Domovina“ že pri neki priliki govorila. Kaj pa še le poročimo, če je res, kar se na Št. Viški gori godi. — Tam pokopavajo namreč mrliča še zmiraj okoli cerkve; prostor je pa že tako majhen in torej prenapolnjen, da bo treba v kratkem truplo vrh trupla kladati. Ograjen pa je ta „britof“ tako, da lahko živina noter hodi; ograja je vsa razrušena. Ni čuda tedaj, da celo konji, po noči izpuščeni, vanj zahajajo in se po njem pasejo*). Še navadnejše je, da pesi in mačke kosti izgrébajo itd. Toda žival je žival, in dela po živalsko. Ko bi le vsaj človek po človeški ravnal! Slišimo pa, žali Bog, da na Šemviški gori žensko v kljub vsemu opominjanju duhovnov svoje ostudne cape in nogovice na pokopališču sušé, štrene belljo itd., kakor da bilo tu dvorišče cele vasi. Tik cerkve in pokopališča se pijančeva, norčuje, sploh ni ga skor nespodobnega dejanja, da bi se blagoslovljeni kraj z njim ne oskrnuval. — Iz tega se razvidi, kako silno potrebno da je, da se že začeti novi britof kmalu dodela. Tu pa je še zopet ne vem kaka nemarnost ali hudobnost nekteri ijuui kriva, ča delo nič kaj od rok ne gre. — 3 leta so že, kar se novo šesterooglato pokopališče zida, pa Bog vé, kedaj bo dovršeno, če bodo kakor do sedaj neumni bahiči brez vednosti in skušnje delo vodili, in pa taki ljudje, ktere mrzi vse, kar po „žegnani vodi“ diši, kakor v družih ozirih, tako tudi tukaj nagajali. Neumni nadgledniki pri delu niso le krivi, da se po rakovo zida, temuč tudi ubozim ljudjem dragi čas kradejo. — Še o drugih surovostih na Šemviški gori se nam sporočuje, pa za zdaj jih zamolčimo. —

Iz Rima.

Potopisne črtice.

(Pis. Ivan Kumar.)

(Dalje; — gl. L 24 - 25)

Včeraj sva bila pri slovesnih večernicah v Sikstini; svetega Očeta ni bilo, ker se niso nič kaj dobro počutili. — Pripeljavalje kardinalov o tej priložnosti je kaj veličastno, impozantno. Odlikoval se je med vsemi najbolj knez — kardinal Hohenlohe; služabniki njegovi (5) so belo oblečeni in njihova livrea z zlatimi premami občita. — V cerkvi je bilo, ker je bila vsa polna deležencev, prevroče. Nekemu tirolskemu mašniku je prišlo hudo; jez sem mu, kolikor sem mogel, pomagal. Pozneje mi je rekel, da se mu je zdelo, kakor da bi me bil videl po zraku plesati. Veselilo me je, da mu je zopet odleglo. Neka deklica pa dans pri Devici Mariji sopra Minerva ni bila tako srečna, kajti ni se več iz omedlevec zbudila; nesli so jo naravnost v mrtvašnico.

Danas sva imela, moj dragi potni tovarš in jaz čast, da sva bila predstavljena generalu družbe Jezusov-

*) Po cerkvenih določbah je še celo zapovedano, da se mora žival, ki na pokopališču sama od sebe raše, sezgati, in da jo ne sme živati jesti in to vso iz zgolj spoštovanja do mrličev in do blagoslovljenega mesta. Iz tega se lahko posname, kako grdo je, kar se tu o Šemviški gori piše. Upamo pa, da so le nekteri ljudje tam tako poživljeni, da ne dela o razločka med hlevom in „britofom“. — Vr.

vo O. Becka-w; videlo se mu je, da mu niava ravno dolgočasna. — Potem sva stopila doli v šudovito lepo, krasno ozaljšano cerkev „al Gesù“ in sva poslušala znanega izvrstnega pridigarja O. Franco-a. Govoril je o delih svetega Duha v stari in novi zavezi. Obravnaval je svetopisemski rek: „Ossa arida, audite verbum Domini“! ... con quel che segue („Suho kosti, poslušajte besedo Gospodovo“ itd.) tako globokomiselnno in originalno, da sem se šudil. Zanimivejše pa bodo naslednje tri pridige: I. „o ključih sv. Petra“, II. „o sedeh sv. Petra“ III. „o stoletnici sv. P. Cerkev št. oo. Jezuitov „al Gesù“ je večja ko moja farna cerkev v Gorici in vendar je bila pri pridigi vsa polna ljudi. Vodenje Rimljanov in Rimljank v cerkvi in zubar cerkve je vse hvale vredno. Gospa iz naj viših stanov klečijo na tleh in molijo z vidno zbranostjo. Na ulici so gospe resne, sramožljive. Mladina rimska ima nekaj možatega v svojem obnašanji; surovoga krohotanja ni slišati; lahkomiselnosti ni ne duha ne sluha. Tujcem so jako prijazni, in postrežljivost rimljanska človeku prav dobro dé. Če tudi na kakoga plemonitaša naletiš in da ne veš, kam bi se obrnil, kar nič ga ne bo sram, pokazati ti vljudno pot, ali pa celo spremiti te, do kamor imaš iti. — Jutro bom maševal v tisti sobi, v kateri je stanoval sv. Ignaci Lojola. Potem mislim obiskati zvezdarnico na rimskem kolegiji (Collegium Rom.) Toda o tem znabiti drugi pot. „Znabiti“ sem rekel; kajti ne vem, če mi čas in okoliščine pripustijo pisati. Vročina je; človek je truden in vidi in ima v sebi vtisnjeneja toliko, da ni je težavnejše reči, kot v kratke liste spraviti ogromno tvarino, ki je za debelo knjigo preobširna. —

Do sedaj sva, čast Bogu, moj g. tovarš in jaz popolnoma zdrava. — Prihodnjo sredo (12. t. m.) se popeljeva na Monte Cassino in v Neapolj in naju ne bo kakih 6-8 dni v Rim nazaj. —

V Neapolji 16. junija.

Tu smol Šla bi bila s tovaršem že popred iz Rima, pa sva čakala rojakov iz Gorice, ker sva mislila, da pojdejo tudi oni z nama v Neapolj; zato sva odročila 12 vrlim dnehovnom iz verokrepkega Tirola, ki so naju vabili, da naj greva z njimi. Ker so došli Goričanje rekli, da ne grejo v Partenope, sva se napravila v nedeljo prav. Trojice, potem kóšva odmašavala, na pot v deželo razvpitih brigantov. Z nama so šli tudi en 20 leten, izobražen Holandec, kateri misli stopiti v službo sv. Očeta, nek duhovnik iz Brégnice (na Tirolskem), čigar govorilo je pravo perpetuum mobile in nek armensko-katoliški opat iz Carigrada. Tega gosp. opata je zadela v brezkončnem drévoredu pred Neapoljem nesreča, da mu je, ko je skoz oknice z voza pogledal, veter orientalsko kapo odnesel. Rad bi se bil jaz smejal, pa sem se vendar zdržaval. Gosp. opat je moral gologlav v Partenope iti; ni bilo drugače. Tako se ubogemu Adamovcu vsak hip kaj pripeti! — Kumó torniša un paš inšaur! (To je baskovščina goriška; vulgo, po kitajski bi se reklo: Zdaj vrnimo se en korak nazaj Vr.) Na kolodvoru v Rimu, ravno ko smo imeli odriniti, me je nek prizor prav ganil. En papežev „zuav“ je čakal, kakor se mu je videlo na obrazu, prihoda kakih dražih oseb s Francoskega. Na enkrat prisopiha in zažvižga hlapon z brzovlakom, odpré se kapó I. vrste, in iz njega stopijo dve svetni gospe, dve milosrčniici in en francoski duhovnik. To Vam je bilo objemanje in poljubovanje! To ženske so bile, sodim, sestre ali izobližnje žlahte zuavove; dolgo niso se mogle nasititi gledanja marcijalne podobe tega svojega sorodnika. In ko si še le duhovnik in vojščak pristréno objameta in dolgo sklenjena ostaneta, tu se mi je zdelo, kakor da bi bilo to plastično vpodobljena verska krepost naroda francoskega, ktera se razodeva in izrazuje po njegovi duhovščini doma in po hrabrih sinovih plemenitih francoskih

redovin med papeževimi prostovoljci-znanci v Rimu. Blazivih pogled to! —

Da boš pa vedela, „Domovina“, kako je francoska duhovščina rimski cerkvi vdana, naj nemogredó povom, da je do sedaj že čez 4000 franc. duhovnov v Rimu. Pa no le duhovščina je taka, temuč tudi vse polno svetnih Franobzov, gospó in gospodičin je došlo. O res „Roma solix“! Imeli in videli bomo v Rimu reči, kakor nih ni še bilo iz tudi tako prócej več no bo. Kaj krasno je bilo gledati predvčeranjem (14. t. m.) pripeljavanje kardinalov in škofov k velikemu konsistoriju. Videti vse tiste od solnca ogorelo kitajske in indijake, atriške in amerikanske škofo v mnogovrstnih njih nošah; gledati različne te obraze, poslušati različna jezike njihove, kar je še celo Rimcem, ki imajo prilóžnost večkrat marsikaj videti, čudno in nenavadno; videti vse to, pa misliti; in vendar ena sama vera, in vendar ti vsi sv. Očetu po otročje vdaní, vsi rimskemu sedežu radovoljno podložni!.. zares Pij IX. mora biti med papeži Benjamina nevidnega nebeškega poglavarja katoliške cerkve. Rimljani pravijo, da veselje, ki ga sv. Oče te dni uživajo, je zasluženo povračilo za mnoge prestane britkosti.....

Pa skoraj bi bil pozabil, da sem v Neapolji in da ti moram „D.“ potovanje semkaj popisati. Ne zameri mi, saj sem tudi jaz katoličan in ljubim Pija in sedež njihov. Bilo je ravno 10 ur in 30 minut, ko je zapustil naš vlak rimsko postajo. Armence naš je molil rožni venec, mi dva pa „horas“; peljali smo se med rajskimi oljénimi gaji memo mest Albano in Frosinone; poslednje mesto ima škofov sedež, stoji na dveh brdih in podaja se krasno. Od Veletri-ov do Kapve drži železnica skoz prav ozko drago, ki ni nič kaj prijetna; vlak drdra med Apeninami, kakor med stenama; v taci krajih popotniki navadno nehote zadremajo. Pri Aquino-u rojstn. kraji angeljskega učenjaka sv. Tomaža, pri Cassino-u, staroslavnem sedeži učenosti in pri San Germano-u, začasnem prebivališči papežev in cesarjev (L. 1230 Gregor IX. in Friderik II.) se dežela zopet v eden (raj) sprepodobí. Caserta, s krasnim bourbonskim palačem, Maddaloni s sprelepim vodotokom, s pomorančnicami, itd. očarate potovavca. —

Ob 6^{1/2} uri smo se pripeljali v Neapolj in ostali pri „Croce di Malta“. „Videti Neapolj in potem umreti!“ — Neapolj duhati in zgruditi sol Kdo jo je vganil?! Sicer pa bi bilo predrzno Neapolj brž po prvem vtisu obsoditi; zatorej prihodnjič več! Jutre pojdemo v Pompeji! — Z Bogom! *)

DOMAČE VESTI.

Za god mestnega župana, dr. Alojzija Visini-a 21. t. m. je šla nar popred mestna banda z bakljami po mestu, potem je igrala pred domom njegovim; za njo je godel orhester, z obema se je tudi petje vrstilo; ljudi je bilo, da se je vse trlo.

— **To dan so** inženirji **goriško-koroško** železnično črto še enkrat presodili; Semradov načrt so ima, kakor slišimo, z njegovim privoljenjem popraviti v tem, da se s pomočjo nekíh ovinkov prevelike strmine na Predelu ogne; tudi prodor dobi drugo podobo. Po tem takem naše upanje zopet rase.

— O. k. ministerstvo za uk in bogočastje je podelilo eno na ljubljanskem gimnaziji izpraznjeno učbeno mesto svetu. duh. Ivanu Šolar-ju, profesorju na c. k. gimnaziji v Gorici.

— 29. t. m. po tombóli bo takajšno **pevsko društvo društveno zastavo posvečevalo**. Povabljena so tudi pevska društva sosednih mest. Slovesnost bo na K. Ritterjevem vrtu.

*) Naslednje pismo iz Rima od 12. t. m. (prej. 24(6)) popisuje Neapolj, Pompeji, Vesuv, — procesijo sv. Režn. Tel. v Rimu itd. Pride prihodnjič na vrsto. Vr.

— Predvčeranjem, 26. t. m., se je preselila štalt-nica v svojo lepo novo stanovanje (v Scalfettari-jovi hiši v semeniščni ulici).

DRŽAVNI ZBOR.

Nar važnejše, kar imamo iz državnega zbora povedati, je splošno, nepogojno pomilostenje vseh političkih obsodencev v neogerskih deželah od 13. marca 1848 naprej. Med tistimi ki so se v viharnem letu 1848 zoper cesarja in državo pregrešili, so tudi taki, ki so bili 26 na višlice obsojeni, pa še za časa v Švajco, v Ameriko itd. ušli *). Zda se smejo priti nazaj in imajo vse državljanske pravice, kakor vsak drugi Avstrijanec. Tako je označil vsled Nj. veličanstva lustnoročnega pisma od 26. t. m. minister pravosodja g. Komers v zbornici poslancev 21. t. m., v gosposki zbornici pa 24. t. m. Zbornica poslancev se je jako razveselila, ko je ministrovo naznanilo slišala, v gosposki se je le tu pa tam kdo na-nje odmel. — Druzega posebnega v javnih sejah ni bilo, toliko živeje se pa gibljejo zborniki v odsokih.

POLITIŠKI OGLED.

Napoleon s svojo vesoljno razstavo je tak vabnik, da ga nima vsaka tičarija tacega. Komaj je bil glas njegov enmalo hripav postal, že si je našel zdravilo, da si je grlo očistil: komaj je bil blišč njegove veljave in slave enmalo otemnel, že se zopet svetli, da ne le vsakdanje ljudi, tim več kraljeve oči slepi. Mogočni in onemogli vladarji s svojimi prvimi ministri hodijo po vrsti se mu poklanjat. Še ni bil Rus doma, in že se je vzdignil 21. t. m. — kar je res neslišano — prav po jutrovo z velikim spremstvom cesar turški Abdul Aziz iz Carigrada; te dni je bil že v Neapolju in dojde menda v nedeljo (30/6) v Pariz; iz Pariza pojde tudi v London angleško kraljico obiskat. Tudi namestni kralj egiptovski je prišel v Pariz. Naš cesar s prsv. cesarico pojde drugi mesec tje; prav gotovo pa še ni. Da pa te visoke glave ne hodijo samo razstave pa Napoleona gledat, je očitno; pogovarjajo se brž ko ne o važnih političkih zadevah, in, kar so ali bodo tam stuhali, pride o svojem času na beli dan. Zlasti imajo časniki kaj ugibati, kaj da sta si car ruski in Napoleon v užesa šeptala in kaj kralj pruski in zvití vladar francoski. Bližnja prihodnost mord nam naklepe njihove razodene; nanašajo se pa brž ko ne na jutrovo-slovansko in nemško vprašnje. — Knez srbski, Mihael Obrenovič je prišel na Dunaj in ga je cesar sprejel. Kaj tacega Slovani radi vidimo. Knez gre v toplice — Na Reci so še zmiraj velike zmešnjave. Ne le v mestu strahuje madžjaronška drhal hrovaško stranko, temuč tudi že drugod po županiji (okrají), ktere prebivalci so z dušo in telesom Hrovati. Uni dan-le so zavoljo 2-3 dijakov, ki so hrovaški peli, gimnazi napadli in vse razbili in polomili, tudi nekaj učencev potokli. (Šole pa so bile že popred zapte.) Ker kral. komisar Cseh take nerodnosti spregleduje postaja madžjaronška stranka vedno predrzejša in ker si je že tudi po vaseh (z obetanjem zlatih časov pod madžjarskim gospostvom) nekaj privržencev pridobila, bila so nastale, ko ni bilo Cseha doma (bil je šel v Pest), tudi zunaj mesta demonstracije v madžjarskem zmislu. Podžupan Vončina se je potegnil za Hrovate in je dal brezpostavnost s silo zatreti in nekaj kolovodjev za preti. Ko pride Cseh domu, pošlje mu Vončina ojstro sporočilo o tem, kar se je zgodilo in kar je on (Vončina) storil. V tem sporočilu obdolžuje Cseha, da je on (Cseh) po svojem vedenji kriv brezpostavnosti. Na to je Cseh Vončino odstavil in mu plačo ustavil; vjet-

Med njimi je tudi nekdanji profesor na modroslovskem učilišču v Gorici, l. 1848 vsučeniščni prof. na Dunaji dr. Ant. Pišter. On Evi v Filadelfiji v severni Ameriki, kot pisatelj. (Bil je tudi vrodnikov profesor.) Vr.

nike madžjaronske pa izpustil. Tako gosposka gosposki nasproti dela in ljudje ne vedo čigavi so. — To dni so hoteli neki prostovoljci vdreti na Rimsko, pa jim je spodletelo; po pogodbi, ki ste jo storilo l. 1865 francoska in italijanska vlada, mora italijanska vlada sama braniti, da njeni prenapeteži papeževih dežel ne napadejo. — Cesar Maksimilijan, ki se je moral pred vojsko sodnijo opravičevati, je obsojen v pregnanstvo. *) Tako pregnanstvo je njemu in nam všeč. Zdaj je menda na poti v Evropo.

Raznotere vesti.

Mnogo grdega, grozovitnega, za človeški rod sramotnega nahajamo v cerkveni in občni zgodovini, all temu, kar se je na praznik prav. Rešnega Telesa v Veroni godilo, nahajamo malo ali nič enacega. Da je sodanji stan reči v Italiji bolj politiško-verskemu prevratu, kot rednim razmeram podoben, je znano. Duhovščino zasramovati in preganjati, katoliško vero in njene cerkvene obrede zasmehovati je zdaj moda; v tem mislijo plitvoglavci, da obstoji omika, kultura in politiška in verska svoboda!! Sosebno pa nagajajo duhovščini in vernim katoličanom na Beneškem zato, ker načejo škofje (ker jih nobena postava k temu ne veže) ne kraljevega rojstva, ne obletnice podeljene ustave s cerkveno slovesnostjo obhajati. Kar je Garibaldi pred 4 meseci ljudi šuntal zoper vero, papeža in duhovno so nekteri razuzdanci popolnoma znoreli in svoj peklenški strup pri vsaki priložnosti na vse kar po krščanskem, po božjem diši, iz sebe pljujejo, in vse, kateri imajo še kaj pobožnega na sebi, strahujejo, da se ljudje še v cerkev ne upajo. Taka je sploh po večih mestih v Italiji, zlasti pa v novo pridobljeni provinciji beneški. V Veroni pa je bilo 20. tega meseca tako-le:

Kakor po navadi je bila dala mestna gosposka čez ulice, koder je imela procesija iti, platno razpeti, ali po noči so je neznani grduci na več mestih porezali in potrgali; slišalo se je tudi grozjenje zoper duhovščino. Pri vsem tem pa, ker je bila politiška gosposka, kakor že poprej tako tudi še tisti dan zjutraj zagotovila, da se ni ničesa bati, so je ob 9. u. vzdignila procesija iz velike cerkve; vodil jo je general-vikar, (škof je šel v Rim, pa je še pred odhodom gosposke vprašal, ali sme procesija iz cerkve; reklo se mu je, da sme). Ulice niso bile tako ovaljane, kakor druga leta, štacune odprte, na trgu se je prodajalo in kupovalo, po oknih je bilo polno ljudi, ki so procesijo glasno zasramovali; na enkrat zažene tudi nekdo dva konje v dir proti procesiji, toda ona sta bila pametnejša, ko nečloveški ljudje. Na nekem trgu je letelo kamene ko toča na procesijo; vse to je je motilo in trgalo da je bilo strašno. Nar grozovitejšje dejanje pa, pri klerega popisovanju so pero vpira, se je godilo na „gospojškem trgu“. V tistem trenutku, ko je prič. general-vikar blagoslov dajal, plane izmed tū zbrane našuntane drhali on garibaldovec na-nj, vrže ga na tla, ter hoče mu iztrgati iz rok monstranco s prosvetim Rešnjim Telesom in jo razbiti; toda eden izmed duhovnih stražnikov, mlad, močan mož, vzame garibaldovec monstranco, in reši prav. R. Telo nadaljnega oskrunovanja tekaš urno v bližnjo cerkev (S. Maria antica). Med tem satanskim napadom na generalvikarja, je bila planile tudi vsa druga drhal na duhovne in verne, ki so šli s procesijo; tolče jih, vrže jih na tla, raztrže nebo, handera in druge cerkvene reči. Tū se začne pravi boj, kajti verna stranka tudi ni rok kričem držala, sosebno kmetje so brezbožnežev pogumno lotijo.... bili so se s pestjo, s svečami, s vsim kar so imeli v rokah. Mislimo si povrh vsega še pahanje in borjenje tistih, ki so hoteli bežati, preklinjanje hudobnikov, jokanje in na pomoč-klicanje mater, ki so ot. oke iskale, gospe, ki so v stisko prišle, itd. itd., in imeli bomo nekaj zapopadek o neslišnem pohujšljivem tem dogodku, ki ostane za Verono na vse večne čase sramoten. — Kje je pa bila med tem vojaščina? kje karabinirji? Izprva je bilo oborožencev premalo, suvali so jih kakor druge; poznje so sklicali posadko v kasarmah pod orožje in z veliko težavo so storili red. Vojaščina je bila še drugi dan pod orožjem. (Po „Tr. Z.“)

Družba sv. Mohora. „Slov. Glasnik“ piše tako-le: Prve dni tekočega meseca je sklenila družba sv. Mohora nabiro svojih letošnjih družnikov in po velikem trudu se je ravno kar za natis priredil imenik, po raznih dekanijah sestavljen, da se v Koledarčku natisne. Predlansko leto je bilo okoli 700, lani okoli 1300 novih družnikov; letos pa je priraslo družbi čez 3000 novih udov. Razmnožilo se je število udov po vseh

*) Po družih sporočilih pa opravičen, potem ko se je tron odpreval.

škofljah, sosebno pa v lavantinski in ljubljanski, tako da šteje goriška 985, krška 945, lavantinska blizo 2800, ljubljanska 2180, tržaška 413, porečka 14; iz drugih krajev pa 90 udov; vseh skup torej blizo 7000. Črez 100 družnikov štejejo a) v goriški škofiji dekanije: holška 139, goriška 223, Komen 111 in Tomih 145; b) v krški: doberloveška 194, spodnji Rož 186, zgornji pa 110; c) v lavantinski: sv. Barbara v Halozah 170, celjska 124, gornjegraška 122, hoška 153, jaroninska 138, sv. Jurja blizo 200, kanjiška 117, mariborska 176, ptujška 112, škalska 106, št. lenardska 148 in videmska 142; d) v ljubljanski škofiji: cerkniška 136, ipavska 113, kranjska 177, ljubljanska 511, loška 169, radoljska 191, šmarna 140 in trebenska 107, e) v tržaški škofiji pa tržaška dekanija 113 udov. Da se na gg. družnike, ki so se še lo. te dni oglasili, ni moglo več ozir vzeti, to se namo po sebi razume; ti se odložijo ali za prihodnje leto, ali pa dobó samo tiste knjige, kar jih po dokončani razpošiljavi še ostane. Pri tej priložnosti se je jasno pokazala potreba, da se nabira vsakoletnih družnikov že poprej pričue in tudi poprej sklene, ako hočemo, da bi se mogle bukve že meseca julija razposlati, ker se razna opravila že promnogovrstna in preobilna.

Lansko leto so v našem cesarstvu stekli pesi 112 ljudi vjedli. Kot naj boljša pomoč zoper stekline priporoča se po naj novejših skušnjah to, da se brž peklenški kamen (lapis infernalis) strjen v rano zadere.

Umrli so v Gorici

od 5. — 19. junija t. l.

56. Edhard H. Forsthuber, 4 l. 5. m., polkovnika otrok, za bol. v grlu; Alojzi Bavcon, 5 l., dninarja sin, za sušico v grlu; 12. Marija Tabaj, 77 l., kmetica vdova, za nrtadom; 13. Val. Brezavček, 56 l., kupec, za plučn. tuberkulami; 15. Klara Vogrič, 56 l., kmetica, za sušico; Magd. Cof, 58 l., kmetica, za zmehčanjem možganov; 16. Frančiška Pipan, 17 l., kmetica neom., za plučn. tuberk.; Ana Fon, 50 l., n. mizarja žena, za materničnim rakom; 19. Katar. Volčič, 77 l., vdova, za vnetico na jetrih. Marija Oberst, 55 l., uboga; za sušico; Jožef Spatt, 72 l., uboga, za grižo; Ivan Kouljančič, 8. n. kmečki otrok, za bolj.

Žitna cena v Gorici 27. jnnija: ječmen (dolan) po 3:40 kaznanik goriški, pšenica, stara 3:20, nova 2:50, turšica 1:90, fižol 2:50, oves 1:20, ajda 1:90.

Galeta I. vrste po 2:40, II. v. 2 g., III. 1:60; srednji kup 2:09.

Borsni kurs na Dunaji 26. junija: Metaliques 60:70; narodno posojilo 70:70; London 125:—; adžjo srebra 122:50; cekini 5:91. —

Loterijske številke zadnjič vzdigjene: Na Dunaji 19 t. m. 64, 1, 11, 49, 65; v Gradcu: 4, 47, 89, 10, 8; v Trstu 54, 18, 34, 80, 48.

A. MOLL-ov

pravi

Seidlitzski prah

dobiva se v Gorici samó v Seppenhoferski drogeriji *) na Travniku štev. 444.

Na Dunaji, julija m. 1864.

A. Moll.

On ima tudi zalogo ravnokar došlih grenkih slatinskih vodá, bilanske (Pilnauer), gleichenberške, zaječliške (Sajdschitzer), Rakoczyeve budenske; nadalje naravnih rudninskih vodá: Selter, Recoaro, Catullane, Valdagno.

Listnica vredništva. T. B. v Čr. Vaš dopis v prihodnjem listu.

*) Kjer se prodajajo barve, soli, dišavo itd.

Prst.